

Intervju z Marijo Zupančič

Kakšna je vaša izobrazba?

Na Filozofski fakulteti v Ljubljani sem študirala angleščino in slovenščino, torej je bil moj poklic 'profesorica angleškega in slovenskega jezika'.

Kdaj ste začeli in koliko časa ste poučevali na naši šoli?

Na Srednji šoli Domžale sem začela delati leta 1972 in na tej šoli delala do upokojitve.

Kakšne naloge ste opravljali?

Delo sem začela opravljati med zadnjim letom študija in poučevala slovenščino honorarno sedem ur na teden. V šolskem letu 1972/73 sem nadomeščala tudi profesorico Milko Novak. Naslednje leto se je šola povečala in sem ostala za polni delovni čas. Šola se je povečala, ker so k nam prišli dijaki s poklicne srednje šole na Viču v Ljubljani. Učila sem na vseh programih na poklicni šoli. Ko sem prišla učiti na to šolo, nas je bilo v zbornici sedem. Kasneje sem poučevala angleščino na poklicni šoli, srednji šoli za strojništvo in na gimnaziji.

Kako se je šola tekom vašega dela tukaj imenovala?

V tistih časih sta bili v Domžalah dve poklicni šoli, ena je bila Poklicna kovinarska (nasproti gostilne Keber), druga pa Srednja usnjarska šola (njena lokacija je bila tu, kjer je danes sedež šole). Kasneje sta se šoli združili, večkrat spremenili ime, danes pa je to ena Srednja šola Domžale z različnimi programi.

Kje se je odvijal pouk?

Zaradi večjega števila dijakov smo imeli pouk v dveh stavbah, tudi v nekdanji stavbi osnovne šole pri gostilni Keber, vendar ni bilo prijetno, saj je bila stavba stara, predvidena za rušenje in pozimi nas je pošteno zeblo.

Kako je potekal pouk in praksa?

Ko sem začela delati na šoli, so bili trije letniki poklicne kovinarske šole, po tri paralelke. Ena paralelka je imela pouk in prakso skozi celotno šolsko leto v šoli in v šolskih delavnicah, drugi dve paralelki pa sta eno polletje hodili k pouku v šoli in drugo polletje opravljali prakso v podjetjih. Gimnazijski program se je vpeljal šele leta 2003/2004.

Ste imeli na šoli kakšne proslave ali tradicije?

Časi so bili seveda drugačni kot zdaj. Veliko proslav je bilo na temo spomina na vojno. Imeli smo tudi tekmovanja 'Pokaži kaj znaš' s področja zgodovine. Dokler smo imeli triletno poklicno šolo, maturantskih plesov ni bilo. Ko se je začel štiriletni program strojnega tehnika, smo imeli vsako leto maturantski ples. Organizirali smo ga v Festivalni dvorani v Ljubljani, na Gospodarskem razstavišču, v Unionski dvorani ali pa v Cankarjevem domu. Na vsakem maturantskem plesu so si dijaki privoščili učitelje, osebno sem enkrat celo

plesala balet (smeh). Včasih se je zgodilo, da starši niso zmogli stroška in kakšen dijak tudi ni prišel.

So se dijaki ukvarjali s športom? Kje je potekala športna vzgoja?

Ko smo imeli pouk v stari osnovni šoli, so dijaki telovadili v telovadnici te šole. Vsi ravnatelji so si prizadevali, da bi zgradili telovadnico, uspelo pa je šele ravnatelju Primožu Škoficu.

Iz katerih držav so prihajali dijaki? Kako so se ti vključili v šolo?

V našo šolo so prihajali dijaki iz vse Slovenije pa tudi iz drugih republik nekdanje Jugoslavije in iz severnoafriških držav. V času šolanja so bivali v internatu v Domžalah, ki je bil na mestu današnjega Medgeneracijskega centra, ali po različnih internatih v Ljubljani. Slovenska podjetja so iz Bosne in Hercegovine in iz hrvaškega Zagorja pripeljala dijake v Slovenijo, da so se tu izobrazili in mnogi tudi zaposlili in ostali v Sloveniji. Bili so pridni fantje, hitro so se naučili jezika in ne spomnim se, da bi povzročali kakšne probleme. Malce težje je bilo z njihovimi starši, ki jih je skrbelo za njihove otroke in so na vsak način hoteli vsiliti denar učiteljem, da bi poskrbeli za njihove otroke.

Vaš najljubši spomin na SŠ Domžale?

Moj najljubši spomin je povezan z dijakinjo, ki ji angleščina ni in ni šla. Štiri leta sva se mučili za pozitivno oceno. Na koncu sem morala sprejeti odločitev, ali naj opravlja maturo. Šlo je tudi za ugled šole, saj je bila to prva generacija maturantov. Pri odločitvi mi je pomagal ravnatelj, ki mi je predlagal, naj tvegam. Dekle je naredila maturo z oceno zadostno in to je bil praznik zanjo, zame in za vse sošolce.